

MÚLTBÓL A JELENBE...

(2014-2015) Fil 4,4

A hamarosan MÚLTÁÁ váló 2014-es esztendőt magunk mögött hagyva, elérkezünk az új esztendőbe, a még jövődó JELENBE: 2015-be.

Az elmúlt év „mindennapi kicsiny csodái: nagyobb és titkosabb csodák” (Reményik Sándor), gondjaival, fájt veszteségeivel, s a karácsony egész életünkre kiható örömeivel is, ezeket hordozva szívünkben, lelkünkben és emlékezetünkben léphetünk át az új esztendőbe. Nem véletlenül hangzik egymás köszöntése a januári első találkozások alkalmával: „Boldog új esztendőt kívánok!” Ezt kérjük az Úrtól, s ezt kívánjuk Szeretteinknek, Testvéreinknek, a gyülekezet tagjainak, ismerősöknek.

Maga a Teremtő hatalmazott fel ennek kívánására, mert Ő azt akarta, hogy boldogok legyünk, ezt bizonyította, hogy lakóhelyül az Édent adta. Az ember azonban engedetlenségével, mellyel kivívta büntetését, s maga sorsának megromtója, boldogtalanná tévője lett. Kérésünk és kívánságunk mások felé könyörgés Hozzá, hogy könyörüljön ez esztendőben rajtunk, s ne feledjük, hogy a legtöbbet már megtette értünk, amikor Fiát, Jézust elküldte, hogy a bűn zsoldjától, a kárhozattól megmentsen. Van tehát miért örülnünk, nem véletlenül mondja az apostol: „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom: ÖRÜLJETE!”

Örülni is meg kell tanulni, de ez magunktól nem megy.

1. Helyzetek sokasága adna lehetőséget az örvendezésre, de nem vesszük észre, nem szakítunk időt, mert a nagy rohanásban, *nem ismerjük fel, hogy Isten meg akar ajándékozni bennünket*, örömet akar okozni egy szerető pillantással, a gyermekeink, unokáink szeretetével, mosolyával, a barátok, ismerősök kedvességével. Elrohanunk mellettük, akkor „épp nincs idő” velük megállni, meghallgatni őket.

2. Másik nyomorúságunk, hogy öröm helyett „örömködünk”, vagy örömhegyeket akarunk építeni, amit magunknak akarunk „teremteni”, a magunk elképzelése, vágyai, eszközei révén – nem gondolva, hogy mindez vajon Istentől kapott ajándék-e? S megtapasztaljuk, hogy „örömhegyek” nem lehetnek – nincsenek.

Pál apostol azt javasolja:

„Örüljete az Úrban mindenkor!” (Filippi 4,4)

Reményik Sándor pedig szeretettel arra hívja fel figyelmünket, arra biztat bennünket:

„Ne várj nagy dolgot életedbe, kis hópelyhek az örömök, szítáló, halk szírom – csodák: Rajtuk át Isten szól: jövök.”

Hantos Jenő

nyugdíjas ref. lelkipásztor

AZ ÉPÍTKEZÉSRŐL

2014 őszén a következő munkák készültek el: külső terméskő burkolat, szigetelés tartó téglafal, cellulóz szigetelés a falak közt és a födémén, villanszerelési csövezés elhelyezése a falakban és az aljzatban, gépészeti (víz, csatorna, fűtés, szellőzés) vezetékek elhelyezése a falakban és az aljzatban, aljzat hő és víz elleni szigetelése, aljzatbetonozás, belső vakolás, padlás szigetelés fölötti járó felületének kialakítása. A külső nyílászárók konzignációja át-

tervezésre került, hogy az ablakok osztói harmonikusan illeszkedjenek egymáshoz. A nyílászárók ugyan elkészülnek Karácsony előtt, de a festés és üvegezés jövő évre marad. A csatornázási művek is két hónap csúszás után vette csak elő kérelmünket, ezért az utcai hálózatra való rákötések is jövő évre maradnak.

Januárban a külső nyílászárók elhelyezésével fogjuk folytatni és végre zárható, fűthető lesz az épület. A fűtést

Nibe levegős hőszivattyú fogja biztosítani. Ezek után lehet burkolni, festeni.

Minden remény megvan arra, hogy Isten segédelmével a második negyedévben elkészülhetünk mindennel.

Tamási Ferenc,
építészvezető

Köszönjük, hogy adományával támogatta templomunk építését! Bankszámlaszámunk: OTP Bank 11784009-20203078

SOROKSÁRI SZOBOR

2014. november 9-én hálaadó istentiszteletet tartottak a Bp. Soroksári Református Egyházközségben a gyülekezet fennállásának nyolcvanötödik évfordulója alkalmából. Igét hirdetett Dr. Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke. Az istentiszteletet követően a gyülekezet tagjai kivonultak a templom elé, ahol leleplezték Majoros Áron Az Isten báránya című szobrát.

MINDENNAPI KENYÉR

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” (Máté 6,11)

Ki ne ismerné a fenti sorokat? Talán a Miatyánk az az ima, amit a legtöbbször mond el élete során egy keresztyén ember, és talán a legkevésbé figyel rá. Pedig minden sora érdemes arra, hogy elgondolkozzunk értelméről! Sajnos mikor monotonon „elmormoljuk” ezt az imádságot, sokszor csak a szavak hagyják el ajkunkat, de a lelkünkkel nem figyelünk rá, mit is mondunk valójában, mit akart ezzel üzeni számunkra Jézus.

Nem olyan régen az interneten megjelent egy tanulmány, miszerint azok az emberek, akik a Földnek azon a kevésbé szerencsés részén élnek, ahol mindennapos dolognak számít az éhínség, a szomjúság és a különféle járványok, nos, ők sokkal inkább hisznek Istenben, illetve abban, hogy Isten Mindenható, élet és halál Ura. Az ilyen emberek valóban komolyan vehetik és szívvel-lelélekkel mondhatják, Isten adj nekünk ma ennünk, „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”.

Milyen kivételes korban és földrajzi helyen élhetünk Isten kegyelméből, hogy nem tudjuk, mi az az éhezés. A mai viszonyok között Magyarországon elképzelhetetlen az az életvitel, ahogy mondjuk száz évvel ezelőtt éltek itt az emberek. Nem volt szükség szénhidrátmentes diétára, Norbi Update-re, az átlagember számára ismeretlen fogalom volt a túlsúly, az elhízás. Mórícz Zsigmond írja A boldog ember című regényében, hogy főhősének ebédje egész napi földön eltöltött fizikai munka után, némi hagymaszár és száraz kenyér volt. Manapság pedig már unjuk a húst, a felvágottat, válogatunk és ha hajlamosak vagyunk az elhízásra.

Nem volt mindig így ez a nagy bőség! És nem látunk a jövőbe, lehet, hogy nem is lesz mindig így, sokan tartanak a globális felmelegedéstől, az időjárás kiszámíthatatlanságától, a Föld túlnépesedésétől. Ezek a tényezők mind-mind jelenthetik azt, hogy nem lesz mindig ilyen bőség, mint amilyenben most élünk, nem lesz az mindig természetes, hogy étel van a hűtőnkben.

Nehéz ezért a Miatyánkban átéreznünk Jézusnak eme szavait, hiszen nekünk jelenleg, Istennek hála, megadatik a mindennapi kenyér. De kell, hogy tudjuk, hogy ez nem hétköznapi dolog, rengeteg ember most is szükségét szenved. Gondoljunk rájuk, mikor imádkozunk, imádkozunk értük, és ha Isten indítja szívünket, próbáljunk meg valahogy segíteni rajtuk. És mondjunk Istennek mindennap köszönetet, hogy megadja nekünk a mindennapi kenyerünket, mert ez is kivételes dolog!

Radványi Miklós

EVANGELIZÁCIÓS ESTÉK

Sóskuti Zoltán, rákoskeresztúri református lelkipásztor 2014. szeptember 29.-október 1-e között három estén keresztül beszélt gyülekezetünkben a tékozló fiú példázatáról. Énekekkel szolgált közöttünk a Bp. Soroksári Református Egyházközség Osváth Viktor Énekkar és a Szabótelepi Református Gyülekezet fiataljai. A háromnapos evangelizációs sorozat szerény szeretetvendégséggel és jó hangulatú beszélgetésekkel ért véget.

ÁLLANDÓ ALKALMAINK:

Vasárnap 11 óra
felnőtt- és gyermekistentisztelet

Kedd 17 óra – konfirmációs óra

Házi bibliaóra-kéthetente
megbeszélés szerinti helyszínen

Hónap második vasárnapja 17 óra
ifjúsági alkalom

Hónap utolsó vasárnapja 16 óra
családi istentisztelet

ÜNNEPI ALKALMAINK:

2014. december 21-én, advent negyedik vasárnapján 11 órakor istentiszteletet és a gyerekek karácsonyi ünnepségét tartjuk meg. Igét hirdet Dr. Balla Péter, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora, a fiatalok karácsonyi témájú rövid jeleneteket adnak elő, ajándék csomagokat adunk hittanos gyermekeinknek.

2014. december 25-én csütörtökön és 26-án pénteken 11 órától úrvacsorás istentiszteletet tartunk.

2014. december 31-én szerdán 18 órától óévbúcsúztató istentisztelet, 2015. január 1-én csütörtökön újévi istentiszteletet tartunk.

Szeretettel várjuk ünnepi alkalmainkra szeretettel együtt!

Címünk: Bp. Soroksár-Újtelepi Római Katolikus Templom tanácsterme,
1237 Bp. Szent László u. 149.

MINT A KISGYERMEKEK

„Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.”
(Lukács 18:17)

A Bibliaolvasó kalauz alapján nemrég olvashattuk Jézusnak ezt a mondását. Kisgyermekes szülő lévén felfigyeltem rá, és elkezdtem gondolkodni, mit is jelenthet ez.

Sokan talán úgy magyaráznák, hogy Jézus a gyermeki ártatlanságra gondolhatott. Ez nagyon szépen hangzik, de sajnos, aligha igaz. Az persze tény, hogy Jézusban nincs bűn, de rajta kívül ezt egyetlen ember se mondhatja el magáról. Bár az egészen picik még személyesen nem képesek vétkezni, a Biblia bizony azt tanítja, hogy mindnyájan a bűn, az Istentől elszakított állapotban születünk, ami aztán idővel tettenkben is megnyilvánul. A fiam bölcsődébe jár, és bizony már ott is hallom időnként, hogy a gyerekek verekednek, harapnak. De nem is kell ehhez intézménybe menni, elég, ha csak azt gondoljuk végig, hogy a rosszkódásra, a

rendetlenségre egyetlen gyereket se kell megtanítani. Az ellenben, hogy egy gyermek helyesen viselkedjen, rendben tartsa a dolgait, komoly nevelőmunkát igényel részünkről. Ennyit a „gyermeki ártatlanságról”...

Ami már sokkal helyesebb megoldásnak tűnik: a bizalom. Mi, felnőttek, túl több-kevesebb csalódáson, védővonalakat építünk. Ez nem feltétlenül baj, jó, ha van az emberben egy természetes óvatosság, az is jó, ha a gyerekeket megtanítjuk, hogy ne bízzanak meg idegenekben. Ugyanakkor a kicsikre nagyon is jellemző, hogy képesek feltétel nélkül megbízni a szüleikben. Pedig mi nem vagyunk tökéletesek, sajnos, tudjuk, vannak szülők, akik szándékosan ártanak a gyermeküknek, de akár a legjobb szándékkal is elkövethetünk olyan hibákat, amikkel megsebezünk őket. Mármint, ha ők képesek megbízni bennünk, akik tökéletlenek vagyunk, vajon mi képesek vagyunk-e bízni abban az Istenben, aki viszont tökéletes? Hisszük-e (nem csupán elméletben, hanem tudatosan is), hogy Isten sohasem hibázik, hogy ígéretei biztosan teljesülnek? Lehet, hogy nem akkor és nem úgy, ahogy, és amikor mi akarjuk, de valamikor, valahogy biztosan. Imádkozzuk persze, hogy „legyen meg a Te akaratod”, de komolyan is gondoljuk? Gyermeki bizalom nélkül

imádságaink csupán üres szavak és önző követelések maradnak.

A másik, amire felfigyeltem: a felfedezés képessége. Jó, ha ez valakiben felnőtt korára is megmarad, de valljuk be, nem ez a jellemző. Mi rutinból élünk. Szaladunk a munkahelyre, a boltba, haza, és bizony sokszor tudatosan is megpróbáljuk kizárni a külvilágot. Feltesszük a fülhallgatót, babráljuk a telefonunkat, bármit, csak ne kelljen foglalkozni azzal, ami körülvesz minket. A kicsik ezzel egyáltalán nem így vannak. Ők nem sietnek sehová, viszont, ahogy szoktuk is mondani, egy újszülöttnél minden vicc új. Számukra bármi, amin mi könnyedén átlépünk, új és izgalmas lehet. Néha több időbe telik kimenni a játszótérre, mint amennyit ott tudunk tölteni, mert minden kavicsnál, botnál, bogárnál, csigánál meg kell állni. Vajon mi képesek vagyunk-e így nézni Istenre? A napi bibliaolvasásunk, a heti istentisztelet, az imádkozás csak kipipálandó kötelesség, vagy fel tudjuk-e fedezni ezekben napról napra, hétről hétre Isten munkáját? Ha komolyan vesszük azt, amit Jézus mondott, ez bizony élet-halál kérdés. Adja Isten, hogy ne rutinból, hanem bizalommal és felfedező lélekkel tudjunk élni!

Király Gábor

Karácsony ünnepét világszerte örömmel megülik az emberek. Legalábbis látszat szerint. A gyerekek az ajándékok után sóvárognak: egy új MP3-as lejátszó, számítógépes játékok, első vagy sokadik mobiltelefon, DVD-filmek stb... A szülők, a felnőttek a bevásárlóközpontokat sorra járva valamiféle meghitt, békés hangulatot képzelnek maguk elé. Talán az idén az ünnepi vacsora, a fenyőfa illata és a lehullott hó lélekemelőbbé varázsolja majd az ünnepet. Az ifjabb generáció a „jó buli” lehetőségét keresi a „szeretet ünnepe” mögött. A televízióban egy-egy újabb amerikai mozifilm vetítenek valamelyik kereskedelmi csatornán. A hal-pulyka-töltött káposzta, a bejgli meg a bor, a szaloncukrok, a csillagszórók, a díszesen csomagolt ajándékok és a „Boldog karácsonyt!” jókívánságok mind-mind az ünnep elmaradhatatlan kellei.

Az emberek többsége úgy éli meg, mint ha karácsony egyszerűen a hangulatváltás ünnepe lenne. Ezért van az, hogy azok is „ünneplik” ezt az ünnepet, akik nem tudnak vagy nem is akarnak tudni a Megváltóról. Pedig karácsony nem a hangulatváltás, hanem a megváltás ünnepe! Karácsony az Isten irántunk való kegyelmes szeretetét hirdeti. Nem csak úgy általánosságban a „szeretet ünnepe” szól. Nem is az emberek egymás iránti szeretetéről. Karácsony az Isten irántunk való, meg nem érdemelt, kegyelmes szeretetének az örömmüzenetét hirdeti. Így mondja ezt a Biblia: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.” (Jn. 3,16-17)

Ünnepeljük tudatosan „Azt”, „Aki” miatt ez az ünnep keletkezett! Tudatosan ünnepeljük Megváltó Urunkat, Jézus Krisztust! Szép az adventi koszorú és a gyertya fénye, de ettől még a hangulatváltáson túl nem lesz boldog ünnepünk. Szépek az egymásnak vásárolt ajándékaink, de vegyük észre az Isten ajándékát: Jézus Krisztust! Nyissuk ki otthon a Bibliánkat és beszéljünk családtagjainkkal „Arról”, „Aki” egykor emberi testben megszületett Betlehemben, s „Akit” egyúttal vissza is várunk. Látogassunk el a templomba, ahol Isten beszédét hallgatva megtörténhet az a csoda, hogy hála támad a szívünkbe Isten ajándékárt és elkezdjük Őt viszonzszeretni. Így válhat a karácsony mindnyájunk számára nem pusztán a hangulatváltás, hanem a megváltás ünnepevé.

Péterffy György

CSENDES CSODÁK

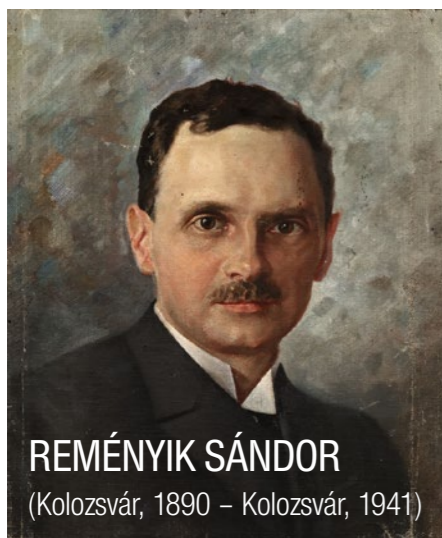
Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezed a szívedre,
Hallgasd, figyelj hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkékvég telente,
Nézd a sűrű kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelkek
Feljük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékok, hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? S hogy tükröződni
Látod a vízben az eget.

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák:
Rajtuk át Isten szól: jövök.

REMÉNYIK SÁNDOR
(Kolozsvár, 1890 – Kolozsvár, 1941)